

KEIKALLA

TOMMI PELTOLAN SOITTOHISTORIA

Nuorena se on vitsa väännettävä tai minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa ovat tuttuja sananlaskuja meille kaikille. Näitä olemme hokeneet itse kukin aina sopivan tilaisuuden tullen, vaan en voi sanoa, että olisin yhtä isosti tätä kohdallani kokenut, kuten tässä seuraavassa soittohistoriassa. Tässä nämä molemmat hokemat tulevat esitetyiksi aivan konkreettisesti. Tommi Peltolan, kuten monen muun muusikoksi kouluttautuneen, soittohistoria periytyy usein niin sanotusti isältä pojalle. Seuraavassa hän selvittää kuinka paikkansa pitäviä nuo sanalaskut hänen kohdallaan ovat.

Soittohistoriani alkaa todennäköisesti jo ennen syntymääni isäni soittaessa tanssikeikkoja itsekin. Suvussani esiintyy musikaalisuutta molempien vanhempien sukupuissa runsaasti. Musiikkigeeniperimä on vahvasti siirtynyt meikäläiseen. Lapsuudessani kotona soi aina jokin. Jos ei äänilevyt, niin haitari tai sähköurut. Äänilevyt painottuivat enemmän harmonikka-, viihde ja lattarimusiikkiin. Joitain lapsuuteni levyjä löytyy vieläkin kotoa. Niistä voisi mainita esimerkiksi Mantovani, Glenn Miller, James Last, Edmundo Ros jne. Itselleni jäi niistä levyistä sellainen hyvä fiilinki ja muistan edelleen lämmöllä sitä aikaa.

Musiikki oli siten ainoa asia, joka oli myös päämäärä lapsesta asti. Missään vaiheessa ei ollut epäselvää, mikä minusta tulee isona. Ensimmäisen varsinaisen soittoimeni sain 1970-luvun alkupuoliskolla parin vuoden ikäisenä, kun isäni teki minulle vanerista sähkökitaranmuotoisen kitaran, jossa kielet olivat rautalangasta. Serkuiltani sain jotain irtorumpuja, joita oli jäänyt heillä ylimääräiseksi ja myös ensimmäisen oikean sähkökitaran. Ennen kouluikää sain ensimmäisen haitarin. Isä opetti harmonikan soittoa aluksi ja muistan hyvin ne ensiaskeleet, kun Emma-valssin puurattaatvalssikomppia ruvettiin hakemaan. Aika varhaisessa vaiheessa, varmaan ennen kuin aloitin koulun, meille hommattiin akustinen piano, joten mahdollisuudet musiikin opiskeluun ja tekemiseen olivat hyvät.

Muistan hyvin yhden isän bändin treenit, jotka pidettiin meillä. Tästä on olemassa jokin hyvin lyhyt kaitafilmitalenne, siis ilman ääntä. Siinä oli isäni ja minun lisäksi mukana ainakin Norrenan Arvo ja Syrin Kalevi. Siinä harjoiteltiin jotain tanssikeikkaohjelmistoa ja minäkin pääsin sitten mukaan soittamaan. Se oli sellainen tapahtuma nuorelle, ehkä viisivuotiaalle, soittajan alulle, ettei sitä unohda koskaan. Oli upeaa, kun sai soittaa isojen ja osaavien ”äijien” kanssa.

Aloitin koulun vuonna 1978 Halkokarin ala-asteella, jossa oli mahdollisuus ensimmäiseen järjestelmälliseen tai säännölliseen musiikinopetukseen. Koulun musiikinopettaja, Timo Himanka piti kerran viikossa musiikkikerhoa koulun jumppasalissa. Michael Aaronin pianoaapista menttiin yhdessä läpi. Lapset olivat jumppavermeet päällensä jonossa pianon luona ja kukin vuorollaan esitti läksynsä. Opettaja neuvoi ja antoi uusia tehtäviä ja kun oppilas oli oman osuutensa suorittanut, saattoi hän siirtyä liikuntaharrastuksen puolelle. Tilaisuus oli siis yhdistetty musiikki- ja liikuntakerho samalla kertaa.

Vuonna 1980 hain rumpuoppilaaksi paikalliseen musiikkiopistoon. Soitin rumpunäytteeni pääsykoetilaisuudessa ja kotiin tullessa tiedotteessa ilmoitettiin kuitenkin, että pääsen opiskelemaan pianonsoittoa, minkä olin merkinnyt hakulomakkeessa toiseksi vaihtoehdoksi. Vasta kolme vuotta sitten eli yli kolmekymmentä vuotta tapauksen jälkeen kertoi Peltolan Simo minulle muistavansa tuon pääsykoetilaisuuden. Hän kertoi minulle suositelleensa minua piano-opettaja Liisa Sointeelle soittonäytteeni jälkeen piano-oppilaaksi. Pääaineeksi tuli siten piano ja Simon rumpuoppilaaksi pääsin myös saman tien työväenopistoon. Rumpuopinnot jatkuivat pari vuotta myöhemmin Simon johdolla musiikkiopistossa sivuaineena.

KEIKALLA

Musiikkipiston tilat olivat ympäri kaupunkia ja varsinainen pääpaikka oli jo silloin nykyisessä konsan kiinteistössä. Vanhalla, jo puretulla Chydeniuksen koululla (nimi saattoi olla Hakalahden koulu), jossa oli myös nuopparikin aikoinaan, aloin kulkemaan teoriatunneilla. Ikäni puolesta ei teoriaa olisi vielä tarvinnut opiskella, mutta itse halusin sitä. Raija Murto piti teoriatunteja ja muistan, miten kylmä siellä oli. Piti olla toppatakit päällä ja hanskat kädessä. Pianotunneilla kävin Jungsborgin yläkerrassa, jossa opettajanani oli Timo Valve. Jossain vaiheessa tuli sitten toinenkin sivusoitin opiskeltavaksi eli harmonikka. Pianotunnit siirtyivät Torikadun toimipisteeseen, jossa opettajana oli Nicholas Walker -niminen britti. Se jakso kesti vuoden pari ja opettajat vaihtuivatkin suurin piirtein vuoden välein. Loppupeleissä opettajanani oli Alestalon Kai. Tuossa vaiheessa opiskelin edelleen lyömäsoittimia ja harmonikkaa, jossa opettajana oli Jutilan Unto.

Olin lyömäsoittimien kanssa edennyt jo sen verran pitkälle, että minua alkoi kiinnostaa malletsoittimet eli ksylofoni, vibrafoni jne. Siinä vaiheessa Peltolan Simppa sanoi, että hän ei voi sen taseisia malletjuttuja opettaa, joten hän hommasi Nordin Vilhon Oulusta opettamaan niitä minulle. Kaiken kaikkiaan se oli ihan mukavaa puuhaa noiden lyömäsoittimien parissa. Harmonikkaopinnot etenivät Jutilan Unskin johdolla. Hänen jälkeensä tulivat Pääkkösen Jouko ja Ekmanin Matti. Loppuvaiheessa opettajana oli virolainen Henn Rebane. Siinä ne menivät vuodet, tehtiin tutkintoja, soitettiin pienyhtyeissä ja soittokunnassa ja käytiin keikoilla. Soitto painottui pääosin klassiseen musiikkiin paitsi rumpu- ja harmonikkasessiossa Simpan ja Unskin kanssa, pelimiehiä kun olivat, niin tehtiin jotain muutakin.

Kun Konsalle perustettiin jazzworkshop 80-luvun lopulla, ilmoittauduin heti siihen mukaan. Vetäjinä olivat Peltolan Simo, Mäkisen Endo ja Riipan Tapsa. Oli aivan mahtavaa, kun talossa sai luvan opiskella ja tehdä myös kevyttä musaa. Workshop oli sellaista kerhotoimintaa aluksi, pari tuntia kerran viikossa. Alusta asti siihen osallistui myös kovan luokan opiskelijoita, joista valtaosa on ansioitunut musan parissa mukavasti. Workshopin aikaan soitin paljon mm. Neunstedtin Folken kanssa. Kävimme radiossa soittamassa ja siihen porukkaan kuului myös Sjöwallin Kenneth klarinetissa, Lassilan Ahti bassossa, Roiko-Jokelan Timo vibrafonissa ja minä pianossa. Se oli Neunstedt-Sjöwall Quartet tai Quintet. Teimme Ylelle kantanauhan, jonka nimi on muistaakseni Folke Goes Swing.

Roiko-Jokelan Timon kanssa oltiin junioreina myös samassa soittokunnassa rumpaleina molemmat. Jotenkin olimme hänen kanssaan saaneet blues- ja jazzkärpäsen pureman mm. Blues Brothers elokuvan musasta. Niin me joskus roudasimme rumpuluokasta rumpusetin opiston alakerran pieneen harjoituskoppiin, jossa Timi soitti rumpuja ja minä pianoa. Soitimme jotain alkeellista bluesia ja jazzia, mutta se oli meille tosi kova juttu ottaen huomioon, että oppilaitos oli täysin klassiseen musiikkiin suuntautunut. Siellä soitellessamme avautui ovi tämän tästä, kun joku tuli kurkistamaan, että mitä siellä tapahtuu.

Siinä musiikkia opiskellessa meni muutama vuosi, opiston toiminta laajeni ja jazzworkshopin toimipistekin siirtyi Hagströmin vanhan nahkatehtaan remontoituun yläkertaan, jossa jazzareilla oli oma, aika iso luokka. Siellä harjoitettiin myös big band -toimintaa, johon kuului myös lauluporukkaa. Tämä big bänd, jota johti Sakari Lamberg, oli perustana nykyiselle OJO:lle eli Ostrobothnian Jazz Orchestralle. Siinä toiminnassa olin alussa mukana. Tuosta bändistä on olemassa Kokkola TV:n tallenne, jossa soitamme Mammuttijameissa joskus 1980 - 1990 -lukujen taitteessa Kokkolan Vaakunassa.

Siihen aikaan Kokkola TV:ssä oli ohjelma koululaisille, joku tietovisa-tyyppinen, johon meiltä tilattiin bändi. Itseni lisäksi tässä bändissä olivat muistaakseni Ahvenniemen Juha rummuissa ja Fagerholmin Uffe bassossa. Jazzstandardeja soitelimme visailujoukkuiden mietintähetkien taustalla.

KEIKALLA

Ohjelmaformaatti oli melkoisen jäykkä eikä siinä saanut soittamiselle oikein minkäänlaista fiilinkiä, joten se oli hieman jäykän kireähkö sessio kaiken kaikkiaan. Jäipä kuitenkin muistoihin.

Eräänä tärkeänä jaksena nuoren muusikonalun kehityksessä muistelen Vaakunan kesäisiä terassijameja, joihin joka keskiviikko osallistuimme Konsan jazzworkshopin bändeillä. Se oli iso juttu ja koulutti tosi paljon. Lisäksi kuuluiin Midnight Jazz organisaatioon, joka järjesti Juhannusjatseja. Näistä voisi mainita, että parhaimpana vuonna saattoi esiintymispaikkoja olla parikymmentä ja väkeä riitti jokaiseen tapahtumaan. Tällaisia tapahtumia olen jäänyt kaipaamaan.

Opiskeluaikoina törmäsin jollain teorialunnilla Karvosen Anttiin, joka asui siihen aikaan täällä Kokkolassa. Olimme molemmat ”hurahtaneet” elektroniseen musiikkiin ja vietimme paljon aikaa Rexin Musiikissa tai Musiikki-Aitassa piinaamassa myyjiä joka päivä koulun jälkeen, testaamassa syntikoita, urkuja ja kaikkia vehkeitä. Pääsimme opiskelemaan Espoon musiikkiopiston elektronimusiikin ja studiotekniikan linjalle Otto Romanowskin johdolla. Oppilaitoksemme rehtorit olivat ilmeisesti sopineet, että me saimme käydä siellä. Viikonloppuisin, ehkä noin vuoden verran, kävimme Espoossa Oton opissa. Tätä kautta pääsimme enemmän sinuiksi konemusan kanssa.

80-luvun lopulla minua värvättiin toimintaansa aloittelevaan ammattimuusikon koulutukseen. Rehtori esitti minulle, että laittaisin hakemuksen sinne. Sanoin kuitenkin, että en ole siihen kelvollinen, koska en ollut suorittanut siihen vaadittavaa I-tutkintoa. Sain kuitenkin jättää hakemuksen, kun lupasin suorittaa sen puuttuvan tutkinnon heti ensimmäisen vuoden aikana. Kävin sitten harmonikalla soittamassa jotain ohjelmistoani pääsykokeessa ja siitä lähti ammattimuusikon opiskelu. Piano pääaineena muuttui sivuaineeksi ja klassinen harmonikka muuttui pääaineeksi ammattiopintojen loppuun asti. Tuossa vaiheessa siirryin iltalukioon. Päivät olivat harjoittelun osalta 12-tuntisia ja silloin tiesin, että nyt mennään tosissaan.

Kipinää oli monenlaiseen ja siellä oli joskus hyvinkin kokeellista touhua. Muistan, kun kannoin äänitys- ja samplerilaitteita kellariin, jossa sitten ”tehtiin” ääniä mm. niin että hakkasin ilmastointikanavia kintaat kädessä ja otettiin niitä ääniä talteen. No, se metelihän kuului koko kiinteistöön ja konttorin tädit ihmettelivät, että mikä maailmansota siellä on käynnissä. Varsinainen muusikkokoulutus perustui klassiseen musaan, mikä on ihan ok. Koska muuta ei ollut, niin ei sitä osannut vaatiakaan ja se kuitenkin antoi hyvän pohjan. Homma oli vähän puisevaa ja pakkopullaa toisinaan, mutta siitä huolimatta huomaa, että siitä on jäänyt käyttökelpoista valuuttaa esimerkiksi sovittamiseen, eli ihan hyvä juttu se on. Muusikkokoulutuksen ohella oli toki jazzworkshop omana lisänään. Opiskelut kuitenkin keskeytyivät viittä vaille valmistumista ennen, koska tanssikeikkaa alkoi olla niin paljon ja aloin miettimään, että mitä minä teen tällaisella muusikkokoulutuksella. Se kun on suunnattu klassiselle puolelle siten, että koulutus antaa pätevyyden toimia esimerkiksi kamariorkesterissa. Pääaineenani olevan haitarin soittamista riitti keikoilla sillä hetkellä piisalle asti muutenkin. Siinä vaiheessa tuntui, että eri päämäärään tähtäävä opiskelu oli hieman turhaa. Tunnetta vahvasti se, että minun olisi pitänyt suorittaa sellaisiakin opintoja, mitkä olin suorittanut jo lukiossa. Astelin näillä aatoksilla rehtorin puheille ja ilmoitin, että tämä loppui nyt, kiitos ja näkemiin. Siihen aikaan olin talossa joillekin opettamassa mm. tietokoneasioita, nuotinkirjoitusohjelmaa ja midiohjelmistoa ja olin sinne toimittanut varmaan ensimmäisen tietokoneen. Opiston laajennus oli siinä vaiheessa myös tapetilla ja minulta pyydettiin apua studion suunnittelussa ja toteutuksessa. Tällaisissa tehtävissä vielä jatkoin mutta opinnot päättyivät.

Valmistuin ylioppilaaksi ja jatkoin keikkailua erilaisissa tanssi-, jazz- ja rock-kokoonpanoissa, kun Myllärin Alffi tuli eräänä päivänä kyselemään, että tulisinko töihin rokkikoululle vetämään bänditoimintaa. Niin lähdin siihen ja aluksi minulla oli opetusta vain kaksi tuntia viikossa. Pikkuhiljaa

KEIKALLA

toiminta laajeni ja niin viikkotunnit olivat pian kuudessa. Vaikka minulla ei pätevyyttä oikeasti ollutkaan, niin työ tekijäänsä opetti. Siinä oppi tietynlaista pelisilmää tuohon opetushommaan ja sai tehdä musaa erilaisissa produktioissa. Olin rokkikoululla kaiken kaikkiaan noin 25 vuotta. Kaupungin alaisena hommana se oli pätkätyötä koko sen 25 vuotta eikä opetustuntimäärä saanut ylittää 16 viikkotuntia. Siitä huolimatta se oli hienoa aikaa ja olisi toisen tarinan arvoinen muistella noita kahtakymmentäviittä vuotta siinä pestissä. Kun Alf jäi eläkkeelle, muuttui koulun toiminnan konsepti tavoitteellisesta opiskelusta tutkintovapaaksi harrastustoiminnaksi.

Kävelin kadun toiselle puolelle Centrian eli ammattikorkeakoulun rytmimusiikkipuolen vastaavan, Timo Roiko-Jokelan puheille ja sanoin, että ota minut töihin, johon Timo tuumasi, että olisin juuri sopiva, mutta kun ei ole niitä opettajan papereita. Pyysin häneltä sellaisen lomakkeen millä me hommataan ne paperit. Siltä istumalta siis hain ammattikorkeakouluun, että saisin hommattua pedagogin pätevyyden. Centriasta sain opetustyötä heti opintoni alettua. Samalla reissulla kävin myös konsan rehtorin pakeilla, joka vitsaili naureskellen, että tuhlaajapoika palaa. Kysyin häneltä opetustyötä, jota sainkin heti muutaman tunnin viikossa.

Ammattikorkeakoulussa säädetty oppijakso oli 4,5 vuotta jonka tein sitten reilussa kahdessa vuodessa. Tuo lienee jonkin sortin ennätys. Tuo aika oli mukavaa, sivistävää ja avartavaa aikaa. Nyt sain luvalla treenata, harjoitella, tehdä uutta musaa ja viimeinkin sitä jazzkoulutusta, josta olin jäänyt paitsi. Kun opettajani Kantolan Jouko kysyi, mistä aloitetaan, sanoin että alusta. Halusin harjoitella kaikki ne asiat, joista olin jäänyt paitsi. Se oli kaiken kaikkiaan kivaa aikaa. Sitten kuulin Sibelius Akatemian Rytmimaisterikoulutuksesta. Haku Sibikseen oli heti Centriasta valmistuttuani. Jotenkin tuntui, että homma oli vielä kesken ja itselläni oli hyvä draivi päällä. Centrian opinnäytetyöni huuteli mieleni sopukoissa jatkoa osakseen, sillä sen ydinasia on pedagogisesti tärkeä ja sitä pitäisi jalostaa eteenpäin.

Maisterikoulutusohjelma oli Sibelius Akatemian ja Tampereen Yliopiston yhteinen. Pääsin sinne kakkosvaiheeseen ja kävin siellä soittamassa ja haastattelussa. Pääsin mukaan koulutusohjelmaan ja suoritin maisterikoulutuksen kahdessa vuodessa. Vaikka koulutus oli rytmi- ja kansanmusiikin tutkimuspainotteinen koulutus, niin olin jo pääsykoevaiheessa ilmoittanut, että jos minut hyväksyttäisiin, niin haluan olla JAZZ. Minut hyväksyttiin ja sain sitten itse valita instrumenttiopettajani ja graduni aiheen, joka on siis täysin jazzpedagogisia ongelmia käsittelevä.

Jo opintojeni aikana opetusmäärät kasvoivat konsalla ja Centriassa. Opetan konsalla pianoa, pop-/jazzteoriaa, säveltapailua ja bändejä sekä perusopetuksen puolella että ammattiopetuksen puolella. Centrialla opetan pianisteja, musiikin tietotekniikkaa ja improvisointia rytmimusiikissa. Tällä hetkellä näyttäisi siltä että olen löytänyt sen mitä olen etsinyt, sillä pidän konservatorion ja Centrian arvokkaasta opetustyöstä hyvin paljon.

Yksi musiikkiin liittyvistä intohimoistani ovat studiohommat. Varsinaisesti en ole koskaan perustanut studiota vaan kaikki laitteet on hankittu vuosien varrella. Aloin kulkemaan keikoilla joskus 16-17-vuotiaana, ja se raha, minkä nuori mies sai kotona asuessaan säästettyä, upposi kaikkiin mahdollisiin laitteisiin ja sillä tiellä ollaan vieläkin. Olen siinä iässä, että olen nähnyt teknologiamielessä ns. vanhan liiton meiningin ja osaan arvostaa analogisia laitteita, mikä näkyy omassa laitekokoelmassakin. Nykyisin musiikkituotannon asiat voidaan hoitaa yksinkertaisesti yhdellä kannettavalla tietokoneella. Arvostan kuitenkin työvaiheita, kuten laitteiden kytkentöjen tekeminen, nauhan leikkaaminen, nauhurin huolto, puhdistaminen, korjaaminen ja demagnetointi ovat, joista nuoret jannut eivät ole koskaan kuulleetkaan. Mutta kaikenlainen retroilu on palaamassa näihinkin hommiin ja olen myös siltä saralta toimeksiantoja jo jonkin verran saanut.

KEIKALLA

Studiohomman voisi sanoa alkaneen vähän virallisemmin aivan 1980-luvun lopulla. Sovin silloin teatterin kanssa, että sain roudata äänityskampeet heidän tiloihinsa, jossa oli ennen mm. YLE:n studio. Pyöritin siellä studiotoimintaa pari kolme vuotta ja vastineeksi tein teatterille jotain musajuttuja. Teatterin studiossa äänitettiin bändejä, joista voisi mainita esimerkiksi Madame Butterflyn ensimmäinen demo. Hengailin bändin kavereiden kanssa ja olin tutustunut Suvannon Janneen eli Saimikseen, kun olimme lukion luokkakavereita. Sitä kautta tutustuin myös heidän bändikuvioihinsa ja aloin olla mukana mm. äänimiehenä. He halusivat sitten tehdä demon ja niissä äänityksissä päädyin siinä yhteydessä johonkin kappaleeseen soittamaan urkua ja sitä myöten pikkuhiljaa myös keikoille soittamaan. Vähitellen minusta tuli bändin täysverinen urkuri ja taustalaulaja, ja kun Suurosen Ipi jäi pois, lankesi minulle myös vokalistin tontti. Vuonna 1991 tehtiin Kokko Rock -levy ja siinä vaiheessa minut heitettiin kylmiltään levyille laulajaksi. Ne olivat nuoren miehen elämässä sellaisia vaiheita, jolloin siihen rockhenkisyyteen antoi koko lailla kaikkensa ja pyrki omissa esityksissään tuomaan esiin esikuvansa maneereja myöden. Se oli mukavaa aikaa ja sitä on ihan hauskaa muistella.

Studiomuisteluuissa palaan ajassa vielä kauemmas taaksepäin. Olin aika pienestä lapsesta asti isän mukana mukana Kokkolan VR-Harmonikkakerhossa. Ensimmäisen levytykseni olen tehnyt Rexin RM-studiossa Grandin yläkerrassa VR:n harmonikkakerhon mukana. Siellä äänitettiin Hanuriralli-nimiselle vinyylilevyille kaksi kappaletta. Sehän oli aivan maaginen sessio nuoren soittajan kokemuksiin.

Elämäni rockbändivaihe alkoi rippikouluikäisenä ja olin hetken aikaa sellaisessa bändissä kuin Adonis, jossa muita soittajia olivat mm. Illanvuoren Kari, Särkijärven Keijo, Kankaanpään Juha, Vähätiiton Tomi ja Heinosen Jyrki. Se oli mahtavaa rokkitouhun opettelua. Jälleen pääsin soittamaan itseäni vanhempien ja kokeneempien soittajien kanssa.

Jossain vaiheessa Pajulan Pauli soitti fajalle ja kysyi, saisiko hän ryövätä Tommin heidän bändiinsä. Pauli ja isä olivat soittaneet yhdessä joskus 60-70-luvulla. Paulin lisäksi orkesterissa soitti Kivilehdon Kauko. He tulivat sitten meille, jossa tehtiin pelisäännöt selviksi vanhempieni kanssa, jotka lupasivat minut mukaan vain viikonloppuisin. Pelimiehenä Pauli selvitti, ettei niitä keikkoja olisi kuin silloin tällöin yksi per viikonloppu, joka todellisuudessa sitten oli sekä perjantai että lauantai vuodeksi eteenpäin. Minuahan se ei haitannut. Treenattiin Halkokarilla minun huoneessani ja sain silloin mahtavan kosketuksen lattari- ja viihdemusaan. Paulin ohjelmistossa oli paljon juuri sellaista, jota olin varhaisessa lapsuudessani kuullut. Keikkoja oli tosiaan kaikki viikonloput ja kesäisin vielä enemmän. Olen suuren kiitoksen velkaa vanhemmilleni, jotka sallivat keikkatoiminnan jatkoa koulunkäynnin ohessa. Tämän trion, Trio Adios, kanssa kävimme keikoilla pitkälle 1990-luvulle. Jossain vaiheessa Kivilehdon Kauko jäi pois ja hänen tilalleen tuli Saaren Jukka. Sitten Paulille tuli sydänleikkaushommat ja hänen tilalleen tuli Fagerholmin Uffe ja minä rupesin siinä vaiheessa laulamaan enemmän myös solistisia osuuksia. Trio Adios oli korkeakoulu siitä, minkälaista on muusikkona toimiminen. Mikään oppilaitos ei voi opettaa sitä, millaista on maata farmariauton takaosassa bassolaukun päällä 150 km suuntaansa joka perjantai ja lauantai tai kesäisin joka ilta. Paulilta oppi miten tuli toimia, kun oltiin ravintolakeikoilla. Ensin mentiin keittiöön taputtamaan kokkia olkapäälle ja hyvin tuttavallisesti moikattiin häntä. Näin siksi että kokki oli se, joka piti meidät ruoassa sillä reissulla. Vasta sitten mentiin johtajan puheille. Näillä keikoilla tienasin nuoreksi mieheksi mukavasti taskurahaa. Adios toimi paljon myös säestävänä orkesterina sen ajan nimekkäille solisteille kuten Kari Tapio, Reijo Kallio, Nisa Soraya, Merja Rantamäki, Kike Elomaa jne. Nämä keikat olivat ennalta arvaamattomia, kun joillakin artisteilla ei aina ollut nuotteja tai ne saattoi olla ihan millaisia tahansa. Joskus nuotit olivat vääristä sävellajeista, eikä artisti osannut sanoa mikä on se oikea sävellaji. Tätä tarkoittaa edellä mainittu soittajan korkeakoulu. Jos tällaisia esitysteknisiä asioita aletaan selvittää tähtisolistin kanssa siinä vaiheessa, kun ollaan lavalla, tupa täynnä väkeä, mikit auki ja soiton pitäisi alkaa, pitää hoksottimien olla hereillä. Sattui kerran sellainen tapaus, että

KEIKALLA

solisti ei ollut ennen kuullut esimerkiksi termiä intro tai alkusoitto. Selvitettiin siinä sitten, miten siitä päästään aloittamaan. No, hyvinhän ne tilanteet sitten loppujen lopuksi menivät, vaikka vaativatkin pitkää pinnaa meiltä soittajilta.

Trio Adios -Pauli Pajula, Tommi Peltola ja Kauko Kivilehto

Yksi positiivisemmasta päästä tuurauskeikkoja oli, kun olin tuuraamassa Untisen Hemppaa Työväentalolla. Hänellä oli jostakin syystä käsi paketissa, eikä voinut säestää. Tämä tapahtui siihen aikaan, kun olin vielä aika teini. Olin siinä vaiheessa kuitenkin opiskellut harmonikan soittoa melko pitkään ja nuotinlukutaitoni oli hyvä. Solistina oli Erkki Junkkarinen ja keikka aloitettiin ilman mitään treenejä. Junkkarisella oli isoja kansioita, useita. Niissä oli satoja kappaleita, jotka hän osasi ulkoa. Aivan kuten meillä oli Adios-yhtyeen kanssa, eli mitään vakiosettiä ei pidetty, vaan katsottiin aina tilanteeseen sopivat kappaleet. Junkkarinen antoi sitten yhden kansion ja kysyi, että osasinko nuotteja, johon sanoin, että kyllä minä jonkun verran. Entä, voitko soittaa noita alku- ja välisoittoja? Minä nyökkäsin samalla, kun selasin kansiota ja hän jatkoi, että hän voi kyllä viheltääkin ne. Se oli mielestäni osoitus rautaisesta ammattilaisesta, kun tarkastaa ensin tilanteen. Sitten aloitettiin. Hän sanoi, että otetaan kakkoskansioista nro 278. Hän muisti kappaleet ulkoa ja huomasin, että hän tavallaan testasi myös minut, kun lähti helposta kappaleesta liikkeelle. Enhän varmaan olemukseltani vielä tässä

KEIKALLA

vaiheessa herättänyt riittävää luottamusta. Parin kappaleen jälkeen huomasin, että solisti nyökytteli tyytyväinen ilme kasvoillaan ja lisäsi sen jälkeen vaikeampia ja kiharaisempia kappaleita. Tuuraus onnistui hienosti, josta hän antoi tunnustuksen keikan jälkeen takahuoneessa.

Vuonna 1992 perustettiin Soulhouse-yhtye tilauksesta esiintymään paikalliselle olutfestareille. Oli mukavaa hypätä soulklassikkoporukkaan, koska en ollut soittanut sen tyylin musiikkia ennen. Fiilis bändissä oli hyvä ja mukana taitavia muusikoita. Ryhmä oli suuri ja eli aika monta vuotta tyyliin pari keikkaa vuodessa.

Varsinaisia bändiprojekteja minulla ei Soulhousen jälkeen sitten ollut vuosiin, kunnes tapasin Rintapään Petrin Ullakon Veijon musiikkikaupassa ehkä vuonna 2007. Hän kysyi minua lähtemään mukaan Mango Machineen, joka suunnitteli sellaista reunion-tyyppistä paluuta. Yhtye oli 80-luvulla jo erittäin suosittu, josta oltiin ihailen kateellisia, sillä Mango Machine soitti sellaisia biisejä, joita moni soittaja olisi halunnut soittaa. Olin kutsusta otettu ja tietysti lähdin mukaan. Tämä reunionvaihe kesti muutaman vuoden. Ensimmäiset vuodet mentiin hyvällä sykkeellä, mutta vähitellen alkoi tekeminen hiipua todennäköisesti siitä syystä, että bändin jäsenten toiveet ja tavoitteet eivät löytäneet yhteistä säveltä. Osallistuimme useamminkin Kaamos Jazzeille ja erään kerran sieltä palatessa keskustelimme demoäänitteen tekemisestä. Demolle ajateltiin äänitettävän yksi tai kaksi biisiä bändin markkinointia varten. Ehdotin sitten porukalle, että tehtäisiin nämä demon kappaleet niin suurilla laatuksilla, että hommaa olisi tarvittaessa mahdollista jatkaa vaikka levyksi asti. Ideastani pidettiin niin paljon, että demoprojektista luovuttiin ja päätettiin tehdä levy ja vieläpä heti. Muistan sen hienon fiiliksen keikkabussissa. Se hetki oli myös jotenkin tunteikas etenkin bändin perustajajäsenille, kun nyt oltiin niin pitkällä, että tehdään eka levy. Tämä levyprosessi oli yksi niitä mukavimpia ja myös vaiherikkaimpia, mitä olen saanut olla tekemässä. Olin siinä tuottajana myös. Koska projektilla ei ollut suurempia taloudellisia tai ajallisia rajoitteita, niin saimme tehdä kaiken aivan rauhassa ja kokeilla erilaisia juttuja. Biisejä ei kuitenkaan ollut tarpeeksi, ainakaan niin että ne olisivat tyydyttäneet bändiä, joten tein sitten muutaman vähän niin kuin lennosta. Kun pojat tulivat studiolle, niin he eivät olleet edes kuulleet niitä vielä. Levy tehtiin ja sen tekemisestä jäi hyvä maku. Levynjulkaisukonsertti pidettiin konservatorion isossa salissa vuonna 2009 melko isolla toteutustavalla.

Tommi Peltola - koskettimet/laulu, Kari Rintala – basso, Matts Helén – rummut, Jukka Rajaniemi – kitara, Peter Friis – perkussiot, Jonas Rintala - saxophone/EWI, Tommi Skytte - trumpetti/flyygelitorvi,

KEIKALLA

Tämän jälkeen alkoi porukka haikailla keikkoja, joten ehdotin eräänä kauniina kesäpäivänä, että mennään Vohvelikahvilan pihaan soittamaan. Näin tehtiin ja aivan ex tempore. Niin, ettei siitä edes ilmoitettu missään. Laitettiin ehkä jotain huhua liikkeelle ja puskaradio tavoitti kenet tavoitti. Yleisöä ei ollut kuin pari- kolmekymmentä eli vaimot ja ne, jotka sattui juuri siihen aikaan olemaan siellä. Se oli alku muutaman vuoden produktioketjulle. Vohvelijazz sinänsä oli hieno tapahtuma ja voidaan sanoa, että Vohveli Jazz ja Midnight Jazz olivat hengeltään aika lailla samanlaisia. Tapahtuma kaatui kuitenkin ja todennäköisesti juuri siihen, etteivät järjestäjien keskinäiset intressit kohdanneet, mikä kuitenkin on edellytys sille, että homma toimii. Samoihin asioihin on moni muu hyvä tapahtuma kompastunut. Soitimme Vohvelijazzeissa setin vuonna 2011. Vuonna 2012 esiinnyin [Rasmus Tammik Groupin kanssa](#) ja vuoden 2013 kokoonpanomme oli [KUJE eli Kokkola Ultra Jazz Ensemble](#), jossa soitimme yhtä kappaletta lukuun ottamatta minun säveltämiäni ja sovittamiani kappaleita.

Tätä nykyä musiikkielämäni kuuluu paljon monipuolista ja rakastamaani opetustyötä sekä studiotyötä. Keikkoja en juurikaan ehdi soittamaan. Esiintymiseni liittyvät enimmäkseen konservatorion opettajien ja oppilaiden konserteissa soittamiseen. Sävellys- ja sovitus työtä teen aktiivisesti koko ajan ja edellä mainituissa konserteissa jotain töitäni pääsee silloin tällöin esille. Sävellys-, sanoitus- ja sovitus töitäni päätyy ajoittain myös levyille studiossani tuotetuille äänitteille.

Allekirjoittanut käyttää tässä kohden juttutuokiota tilaisuuden hyväkseen ja palauttaa mieleen vuoden 2006 Scandinavian Blues Partyn, jossa Tommilla oli iso osuus ainakin näin paikallisen musakulttuurin ihailijan kannalta. Tähän kohtaan lienee parasta ottaa musadiggarin muistiinpanot avuksi tuosta tapahtumasta. Ajankohta on 7.10.2006 klo 19.00 ja paikkana Keski-Pohjanmaan Konservatorio, Kokkola.

"Ruåtsi on sitten palautettu maailman kartalle. Olimme todistamassa sitä tänä iltana Konsalla. Onhan monet ruåtsalaiset sitä yrittäneet kuluneen kesän ja syksyn aikana, niin urheilijat kuin poliitikot. Kalle Kustaa saksalaisen puolisonsa kera pisti myös oman kultaisen lusikkansa siihen soppaan vieraillemalla Vaasassa. Mutta eivät taatusti yllä tämän iltaiseen vierailuun jonka "sveean mamma" meille tarjosi. Kokkolassa on viikonlopun aikana pidetty lähes meidän miitingin veroinen tapahtuma nimeltänsä Scandinavian Blues Party. Täytyy myöntää, että ovat näiden pippaloiden järjestäjät jonkun verran edellä Nuopparin lössiä näissä järjestelyissä, koska häpeninki on jo 14. kerran. Niin no, onhan noissa pippaloissa aikaisempinakin vuosina esiintynyt kunnon ruåttalaisia. Nyt saatiin nauttia Clas Yngströmin (Sky High) musisoinnista. Jänskästi olivat sovittaneet koko setin Jimi Hendrixin musaa big bändille ja Yngströmin kitaralle ja kuin sokerina pohjalla ilman puhaltimia Red House. Erityismaininnan ansaitsee lisäksi meidän oma poika, Tommi Peltola, joka hyvin muistetaan Wolttersin koskettimissa kesän Pileissä. Veti kundi niin jumalattoman komeen soolon tossa Red House 'ssa että siinä oikeen rinta nousi rottingille kokkolalaisen musiikkielämän puolesta. Olin havaitsevinani, että myös artistivieraana esiintynyt Yngström nautti siitä suunnattomasti. Eipä silti. Kunniakkaasti esiintyivät muutkin OJOn (Ostrobothnian Jazz Orchestra = Keskipohjanmaan Konservatorion Big Band) pelimannit. Aivan upee tapahtuma. Siis muistatte kai, että en aikaisemmin tunnustanut tietäväni noita länsinaapurin musikantteja. Se väite laitettakoon "vademekumin" piikkiin. Onhan niitä pilvin pimein ja jo aiemmissa kirjoituksissakin esiin tulleiden lisäksi muistelin sellaisen kuin Kebnekajse, jota kuuntelin aikoinaan mieluusti. Tämän viikonlopun kunniaksi on pakko mainita myös Roffe Wikström. - Päätän raporttini täältä tähän / Jarski"